

[Lorentzen.]

ønsker mere politi, flere broer o.s.v., holdes tilbage eller i hvert fald modereres, for at befolkningen ikke skal blive fuldkommen forvirret med hensyn til, hvad Danmark har råd til, og hvad Danmark ikke har råd til. For kan vi ikke gennemføre en sparsommelig linie, er der ingen tvivl om, at det vil gå sådan, at vi på grund af denne manglende evne ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelige produktive investeringer, at vi derfor i det lange løb vil sakke agterud, og at vor levestandard ikke kan hæves, men måske går tilbage, da det jo som bekendt er produktionens vækst, der bestemmer levestandardens vækst, og ikke omvendt. Det er derfor en absolut nødvendighed, at landets regering i sin administration og gennem de lovforslag, den fremsætter, klart tilkendegiver, at skattetrykket og statens udgifter bør lettes.

Et lovforslag som det, vi i dag behandler, har efter vor opfattelse til forudsætning, at der på andre områder vises sparsommelighed, eller at udgiftslove, der i og for sig tjener et godt formål, holdes tilbage. Vil ingen vise tilbageholdenhed overfor udgifterne, vil landet komme ud for meget alvorlige vanskeligheder.

Venstre er ikke blind for, at det er et kostbart lovforslag, der foreligger til afgørelse, men vi tror ikke, det vil svække opsparingsviljen i vort folk, og jeg kan stort set tiltræde de bemærkninger, det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte herom. Venstre vil også være med til på alle områder at virke hen til, at den private opsparing i vort folk fremmes, thi vi er sikre på, at dette alene er nøglen til alt fremskridt og til levestandardens højnelse.

Men når det er sagt, må man på den anden side heller ikke overdrive denne lovgivnings økonomiske rækkevidde. Det må blankt erkendes, at ingen kan afgøre med absolut sikkerhed, hvor stor en forøgelse den vil medføre i udgifterne til folkeforsikring. Jeg ser nok, at partiet de uafhængige ifølge bladene har sagt, at det med sikkerhed kan siges, at folkeforsikringen opererer med langt større tal end dem, der nævnes af regeringen og af folketingets medlemmer. Jeg ved ikke, hvor man har denne viden fra, men jeg vil tro, at udvalgets medlemmer på dette område er lige så velinformerede

som de uafhængige. Adskilligt kunne tyde herpå. Jeg skal i denne forbindelse nævne, at de uafhængige ønsker folkeforsikringen bygget op på forsikringsbasis. Det er nu ikke ganske klart, hvad der menes hermed, om det skal være efter præmiereservesystemet; men hvis det skal det, så er alle sagkyndige enige om, at det vil være en utopi at bygge på det grundlag.

De tal, udvalget har opereret med, skal jeg ikke tilbageholde. Efter den i dag gældende lov om folkeforsikring har der, dels på grund af tilvæksten i de aldersklasser, der er berettigede til aldersrente, dels som følge af befolkningens ændrede indstilling overfor denne art af hjælp, været en stadig vækst i udgiften, og jeg bør naturligvis minde om, at når der skal drages sammenligning mellem udgiften i dag og i fremtiden og i tidligere år, må der tages hensyn til den stærkt forringede værdi af pengenes købeevne. Det vil måske være på sin plads at nævne nogle få tal. I 1956—57 var de offentlige udgifter i henhold til den bestående lov om folkeforsikring rundt regnet 790 mill. kr., og uanset om det foreliggende lovforslag bliver vedtaget her i dag eller ikke, regner man af de allerede nævnte grunde med, at udgiften i 1958—59 vil stige til ca. 812 mill. kr. og i 1962—63 til ca. 928 mill. kr. Vi har af arbejds- og socialministeriernes statsvidenskabelige konsulent fået udregnet, at merudgiften, således som den foregående taler nævnte, vil blive ca. 200 mill. kr. i 1958—59 og 1962—63. Jeg tror nok, at vi fra alle sider er enige om at erkende, at disse tal hviler på en redelig betragtning og også en forsigtig vurdering, og redegørelsen slutter med, at maksimumstallet — og det kaldes kun et teoretisk tal — i hvert fald aldrig vil overstige 240 mill. kr.

Til slut vil jeg gerne sige, at venstre er ikke et doktrinært parti, og det vedkender sig derfor, at staten har mange opgaver at løse. Det vender sig imidlertid imod den tankegang, at det normalt for staten skal gælde, at den må sikre sig et kæmpemæssigt overskud, for at den hermed kan foretage en række kostbare investeringer; thi venstre tror fortsat, at den vigtigste og for samfundet som helhed gavnligste investering er den, der foretages af den private for at skabe et mere effektivt og konkurrence-